

Paul Washer bizonyágtevése: hazug és gyáva

Paul Washer

illbehonest.com/hungarian

Megkértek, hogy mondjam el a bizonyágtételem, és ez mindig egy félelmetes dolog, mert a bizonyágtételünkben időnként hajlamosak vagyunk egocentrikussá válni és önmagunkkal elfoglaltak lenni, és még arra is, hogy úgy mutassuk be magunkat, hogy egy áldozatnak tűnjünk, akit aztán Krisztus megmentett, inkább mintsem egy bűnöst, akit Krisztus megmentett. Rájöttem a férfiakat nézve, a Szentírást tanulmányozva, és a saját életem tükrébe nézve, hogy a férfiak szeretnek magukról beszélni. Tehát mindig nagyon óvatosnak kell lennünk a bizonyágtételünket illetően.

Egy tanyán, egy farmon nőttem fel. Lovat és marhát tenyésztettünk. Tehát kicsit úgy voltam felnevelve, mint egy vidéki fiú és egy cowboy. Az édesapám hitetlen volt. Az édesanyám hívő volt, de hosszú örökség van a családomban olyanokból akik az Urat szolgálták.

Az édesanyám horvát volt, és a nagymamám egy horvát keresztény volt, és a hite miatt sokat szenvedett. Ha horvát vagy, akkor katolikus vagy. Nagyon katolikus. És a nagymamám megtért. Tehát elhagyva a katolikus vallást, egyfajta árulója lett a horvát kultúrának. De ami tovább rontott a helyzeten, az az, hogy az egyedüli evangéliumi gyülekezet ami létezett abban az időben, szerb volt, és a horvátok és a szerbek nagy háborúban vannak egymással évszázadok óta, és hogy így ennek része lett, ezt rosszabbá tette. De az ő élete által az édesanyám megtért évesen, és láthatta, hogy az ő édesanyja hogyan szenvedett Krisztusért.

A nagyapám és a nagymamám apai ágon az első baptista misszionáriusok közüliek voltak Brazíliában. Mielőtt megszülettem, egy testvér előzött meg, a bátyám, Doug. És az apám szó szerint, ahogy írta egyik levelében, nagyon tisztelte a bátyámat. Néhány éve megtaláltam egy levelezést az édesapám és a nagyapám között. Ez valójában egy levél volt a nagyapámtól, ezt mondta: “Bob” - ez volt az édesapám neve - “Nagyon félek miattad és a fiad miatt.” “Mert hallottam, hogy mondtad, hogy nagyon tiszteled azt a fiút. A mi hatalmas Istenünk nem tűri a bálványokat egyetlen ember életében sem.” “A bátyám egy nap befutott egy utcába, és elgázolta egy autót, és meghalt. És egy jelentős rész meghalt az édesapámban akkor. Ő volt az édesapám mindene. Én ennek kicsit az árnyékában nőttem fel. Nagyon nehéz volt őszintének lennem veletek. Rendkívül nehéz. Tehát ott a farmon, a tanyán az édesapám egy hitetlen volt, de volt egy ajándék, amit adott nekem: megtanított, hogyan kell keményen dolgozni. Ami azt illeti, mikor 12 éves voltam, elvittek a kórházba, és emlékszem, hogy az orvos szidta az apámat, ezt mondta: “Meg fogja ölni azt a fiút. Nem láttam még egy fiút sem ilyen állapotban, a háta meg minden. Abba kell hagynod, hogy keményen dolgoztatod.” Tudjátok, egy bizonyos értelemben nagyon nagyon nehéz volt. De egy bizonyos értelemben ez volt az egyik legnagyobb ajándék. Mi nem egy nagyon jó óvodába vagy középiskolába jártunk, és nem igazán voltam egy olyan diák, aki megerőltette magát egyáltalán. De emlékszem amikor főiskolára mentem, első évben, első órán, angol órán megkértek, hogy írjak egy cikket. Az volt az első feladat. Ezt elbuktam. Nem tudtam, hogyan kell cikket írni. De a félév végére jelesem volt az osztályban. Miért? Mert az az egy dolog, amit édesapám tanított, a munka volt. Csak dolgozol amíg megcsinálod. Ennyi lenne az egész. És itt egy jó lecke a

szülőknek is, akik ma itt vannak, főleg azoknak, akik otthon tanítanak. Tudom, hogy a gyermekeinknek akarunk tanítani latint és számítást, és különféle dolgokat, de a legfontosabb dolog amit adhat az a gyermekeknek az Krisztus... és jellemet. Adj nekik jellemet, és bármit meg tudnak valósítani. Kezdhettek az osztály alján, de előre fognak haladni, ha meg vannak tanítva a munkára.

Az édesapám nagyon hajtott engem. Nem voltam egy nagyon jó sportoló, de sportoló voltam, és ha húszt pontot szereztem a játékban, azt mondta: "Szerezhettél volna harmincat." Ha egy bizonyos pontot szereztem valamiben, "Jobban csinálhattad volna, és így tudtad volna csinálni." És mindig úgy tűnt, hogy a pohár félig üres. Nagyon, nagyon nehéz volt. Egy nagyon dühös, nagyon hatalmas, nagyon erős férfi volt. Félelmetes tudott lenni. Láttam édesapámat egyszer egy helyzetben: hat férfi ment hozzá, és vitába keveredtek vele, és az édesapám mind a hatukra ránézett, és azt mondta: "Ismertek engem, mindegyikötöket legyőzöm egyidőben, itt megtehetem. Tudjátok, hogy meg tudom tenni." És meghátráltak. Ő igazán volt valami. De mindig csak dühös volt, mindig beteljesületlen. Nem számít mi történt, sosem volt elég jó. Látjátok, ha nincs Krisztus az életetekben, ez már csak így van. Semmi sem elégít meg egy embert csakis Krisztus.

A kapcsolatunk nagyon, nagyon nehéz volt. Nagy félelemben éltem. Aztán, mikor kb. 16 éves voltam, úgy tűnt, mintha a dolgok kezdenének megváltozni. Édesapámnak és nekem kezdődött egy nagyon... egy jobb kapcsolatunk. Fiúként mindig igazán kicsi voltam, a család legkisebbje. Tudtam, hogy nem feleltem meg a bátyámnak. De amikor 16 lettem, úgy tűnt, minden megváltozik. Azt hiszem nőttem 30 cm-t abban az évben, híztam egy kicsit, és inkább voltam valami, amire az édesapám büszke lehetett. Tehát a dolgok jól mentek. És egy nap dolgoztunk a farmon. Épp 17 lettem és drótot futtatunk. Itt Rhode Islanden lehet nem tudjátok mi az, de van egy nagy tekercs szögesdrót, átfuttatsz rajta egy acélrudat, egyik emberé az egyik oldal, egy másiké a másik, és drótot futtatsz, hogy kerítést építs lovaknak vagy marháknak. És beszélgettünk és együtt sétáltunk, még nevtünk is, jó időt töltöttünk együtt, és hirtelen sikoltott. És mikor sikoltott, elkaptam és mindketten a földre estünk, és mikor megfordítottam, halott volt. Súlyos szívrohamban halt meg.

Azon a ponton minden megváltozott az életemben. Minden. Nem voltam keresztény, de úgy ismertek, mint afféle "jó fiú", tudjátok, és heteken belül részegen mentem iskolába. Végül kirúgtak a kosárlabdacsapatból, aminek a kapitánya voltam. Csak mindenféle dolgok.

Az emberek néztek rám és azt mondták: "Wow..." és ezt tették. Néztek és ezt mondták: "Szegény gyerek..." Nem, egyáltalán. Látjátok, arra lettünk tanítva, hogy azt gondoljuk, hogy ő áldozata az édesapja halálának. Ez nem igaz. Az édesapám halála megadta a bűnös testemnek a lehetőséget, hogy azt tegye, amit mindig is akart. Nem volt több tekintély. Mostmár csak élhettem. Nagyobbá váltam. Erősebbé váltam. Senki se mondja meg mit csináljak. És így nem egy áldozat voltam, egy bűnös voltam. És bár jó fiúnak tűntem, nem voltam jó fiú belül. Csak egy nagyon erős tekintélyszemély voltam. És gyerekek, akiket otthon tanítanak, fontos, hogy valamit megértsetek. Lehet, hogy édesapátok és édesanyátok tekintélye és bölcsessége, és még a Krisztussal való kapcsolatuk is féken tartják az erkölcsötöket, vagy az erkölcstelenségeket. Csak azért mert otthon tanítanak, vagy ez meg az, nem jelenti azt, hogy egy istenfélő személy vagy. Hamisíthatod ezt még úgy is, hogy nem is tudod, hogy hamisítod. És mikor a tekintélyszemély kilép az életedből, egy vad személlyé válsz. Hát, nem, nem válsz egy vad személlyé, csak elkezdted kimutatni, ami mindig is voltál titokban. Tehát ha látod ezt magadban ezen a reggelen - szaladj Krisztushoz. Szaladj Krisztushoz.

Tehát érettségiztem, és nem tudtam mit fogok tenni, és egy nap a bíróságon voltam valamilyen oknál fogva, ott a városban, és a kosárlabda edzőm vagy egy iskolai tanárom rám nézett és azt mondja: “Hé, Washer! Mész a hadseregbe?” Az mondtam: “Nem tudom. Miért?” Azt mondta: “Mert az az egyetlen hely ahova mehetsz, vagy oda vagy börtönbe.” És ez annyira feldühített. Azt mondta: “Mert te nem tudsz beilleszkedni a társadalomba.” Ez annyira feldühített, hogy elmentem és felhívtam egy diáktanácsadót, és annak ellenére, hogy már érettségiztem, egy igazán kedves hölgy az iskolából, és találkoztam vele, és azt mondtam, hogy szeretnék egyetemre menni valahova. Úgyhogy bejutottam egy egyetemre, egy jóra, egy kicsire, de nagyon jóra. Tudjátok az emberek hogyan próbálják dicsőíteni magukat valamilyen módon... tudjátok, egy verekedő voltam, egy alkoholista voltam, ez voltam, az voltam... Én csak a legzöszöbb, legegoistább, leghiábavalóbb bunkó személy voltam, akivel valaha találkoztál életedben. Minden rólam szólt. Jó jegyeket akartam szerezni, hogy ügyvéd legyek és sok pénzt keressek. Súlyokat emeltem napi 3 órán keresztül, mert nagyobb és erősebb akartam lenni minden más srácnál. Megtettem mindent amit tudtam, hogy a figyelem középpontja legyek. Mindigis egy szuperhős akartam lenni. Csak hiábavalóság. Hiábavalóság. És minél inkább beleadod magad ebbe, annál nevetségesebben nézel ki. Csak, tudjátok, “a császárnak nincs ruhája”. És én csak folytattam ezzel. És aztán ahogy ezt teszed, egyre jobban megtéveszted magad. És elkezdesz hazudni. Az egyik legnagyobb hazug voltam, akivel valaha találkoztál az életedben. Emlékszem egyszer, ahogy hazudtam egy - elmentem az egyik barátommal, azt mondta: “Ember, nem akarok dolgozni holnap. Olyan szép lesz.” Azt mondtam: “Nem gond. Menjünk beszélni a főnökünkkel.” Úgyhogy elmentem oda és kitaláltam a legnagyobb sztorit rögtön kapásból. A világon az egyik legnagyobb hazugságot, és kimentünk és a barátom rám nézett, a legjobb barátom, és azt mondja: “Tudod, ijesztő vagy. Ijesztő vagy.” És azt mondtam: “Hogy érted?” Azt mondja: “Tudtam, hogy hazudsz, mégis hittem neked.” És ezt tettem.

De az egyik legcsodálatosabb dolog, hogy Isten nem engedte, hogy a lelkiismeretem megőriződjön. Minél mélyebbre süllyedtem a hiúságomban, annál jobban utáltam magam, annál sötétebbnek láttam magam. És aztán a Szent Szellem munkája... Csak minden az életemben egy hazugság volt.

Átmentem az iskolából, mert úgy döntöttem, hogy olaj és gáz ügyvéd leszek, tehát átmentem a texasi egyetemre, és azt gondoltam: “Ez egy új lehetőség. Egy más ember leszek, mikor odamegyek.” Hát, tudjátok, hogy működött az. Nem lettem más ember. Csak hetekbe telt és elkaptak ugyanazokban a hazugságokban, és valami teljesen hamisan éltem, csak minden. És csak rájöttem, hogy csapdába estem, nem tudok változni. És néha - és nem tudom, hogy ti csináltátok-e már ezt, de felkeltem reggel, hogy menjek órára, és emlékszem, hogy csak be-mentem, tudjátok, és sötét volt, és felkapcsoltam a villanyt a fürdőszobában, megnyitottam a zuhanyzót, és álltam a zuhany alatt olyan sötétségben, nem a szobában volt a sötétség, hanem bennem, és olyan volt, mint egy abszolút reménytelenség. “Miért-” ez nem egy filozófikus “Miért vagyok életben?” volt. Ez csak sötétség volt. Nincs remény. Nincs semmi. Nincs abszolút semmi.

És mivel szerettem magamat, és mindenki figyelmének a középpontja akartam lenni, Súlyokat emeltem. Azért éltem, hogy súlyokat emeljek, és szteroidokat szedtem. És emlékszem egy éjszakára, hajnali 1 volt, Nem tudtam aludni, és volt egy gyógyszeresüveg a kezemben, és csak néztem rájuk, és azt mondtam magamban: “Tudom, hogy ezek nem ölnének meg, ha mindet egyszerre bevenném, de bárcsak lenne valamim, ami megtenné - annyira nyomorult vagyok.” Újra és újra ezt ismételtettem, emlékszem, ezt a szót használtam: “Én vagyok a legnyomorultabb emberi lény ezen a bolygón.”

Tudjátok kívülről - néhányan lehet úgy gondoljátok, hogy a világ egy igazán vagány dolog, én nagy részét kivettem annak a vagány dolognak. Úgy értem és egy jól ismert srác voltam, akivel együtt lehetett lógni. Tudjátok, mindig nevetek, mikor arra gondolok - Ismertem nagyon szép embereket, modelleket és ezt meg azt, és mindig nevetek, mikor látok egy modellt a hirdetőtáblán. Mert elmondom fiatal férfiaknak: "Látod azt a gyönyörű nőt ott?" Ők azt mondják: "Igen." Azt mondom: "Láttam őt hajnali 4-kor a fejével a WC-ben, ahogy hányt. Láttam őt a sminkje nélkül." És tudjátok, láttam, ott voltam, csináltam, megvan a póló, és ez csak- hacsak Isten nem keményíti meg a lelkiismereteket, nem számít, hogy az élet milyen gyönyörűnek tűnik kívülről, mégis a legundorítóbb dolog a világon belülről. Tudtam, hogy az életem nyomorult. De gondolom a legrosszabb dolog ebben, hogy tudtam, hogy az életem csak egy kitaláció, csak egy hazugság volt. És tudtam, hogy meg voltam kötözve, mert valaki kérdezhetett volna tőlem egy egyszerű kérdést, és nem tudtam volna nekik megmondani az igazságot. Csak kitaláltam volna valamit, mert tudtam, hogy megtehetem. Egyik barátom azt mondta: "Ember, egy nagyszerű ügyvéd lesz belőled." És régebben azt gondoltam magamban: "Igen, börtönben végzem, vagy öngyilkos leszek", tudjátok, tudtam, hogy meglehet.

És tehát ott ültem az ágyamon, kb. hajnali 1:00, 1:30 van, és hallatszik egy kopogás az ajtón. Én meg: "Mi... az?" Tehát kinyitom az ajtót, ez egy háztömb volt, egyetemi diákok, Kinyitom az ajtót és ott látok egy srácot, kb. ilyen magas, egy elsőéves, és csak, remeg. Én meg, ránézek, és azt mondta: "Valószínűleg el fogsz verni." Ránéztem és azt mondtam: "Tudod, valószínűleg igazad van." És azt mondja: "De mondanom kell neked valamit." És gondolkozok, ember, ez a srác - valami nincs rendben vele, tudjátok. Azt mondja: "Mondanom kell neked valamit." Azt mondtam: "Ok." Azt mondja: "Nem bírom tovább. Félek tőled, de jobban félem az Istent, és nem bírom tovább." Én meg: "Ok, mi az?" Azt mondja: "Két hete Isten azt mondja nekem, hogy jöjtek át hozzád és mondjak neked valamit, és félttem ezt megtenni, de nem tudok aludni, és el kell mondjam neked." Én meg: "Ez - Te tényleg kiakasztasz."

És azt mondtam: "Ok", csak afféle viccesen elkezdem: "Ok, mit akar Isten mondani nekem?" Ezt mondta: "Nyomorult vagy, és nyomorult is maradsz, míg át nem adod az életed Jézus Krisztusnak." És, úgy értem, ez olyan volt, mintha elütött volna egy teherautóval, mert azt gondoltam magamban, tudjátok, mikor azon gondolkoztam, hogy én vagyok a legnyomorultabb ember, nem mondtam ki hangosan. Nem hallhatta meg az ajtón keresztül. És így kb. hajnali 4:30-ig csak sétáltunk az egyetem területén, és mondott nekem dolgokat, és ránéztem, és azt mondtam: "Figyelj, én ismerem a katolikus egyházat, és ismerem a baptistát, és tudom, hogy mindkettő, tudod, ellentétes oldalon van. És ismerem mindkét csoportot, és nem akarok csinálni velük semmit." És ez az, amit ő mondott, azt mondta: "Rendben, de én nem katolikusról és nem baptistáról beszélek. Én Jézus Krisztus személyéről beszélek, és sajnálom, de ettől nem menekülhetsz. Mit akarsz tenni Vele?"

És igazán elkezdtem ezen gondolkozni. Újból és újból ezen gondolkoztam. És az édesanyám odatett egy régi King James Bibliát a bőröndömbe, és megtaláltam a lakásomban valahol - kerestem, be volt lökve valahova. És kinyitottam a Bibliát, ez egy pár nappal később volt, és ezt írta, kinyitottam egy résznél, ezt írta: "Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni." És ez feldühített, mert ott ültem, és azt mondtam: "Ezt tudom. Ez része a problémámnak." Mert emlékszem, hogy az édesapám - ő nagyon okos, nagyon hatalmas, nagyon megtisztelt volt, mégis mikor meghalt, emlékszem a temetésre, mikor az emberek eljöttek aznap este, láttam egy embert, aki az üzleti ügyükről beszélt, a legjobb barátai, néhányan még nevettek is. tudjátok, őszinték voltak, de olyan volt, hogy az édesapám meghalt, és

mindenki folytatta az életét. És azt gondoltam magamban: “Pontosan így fog velem is történni. Így történik mindenkivel. Csak fű vagy. Meghalsz.”

És így fogtam a Bibliát, és csak visszatettem, csak úgy, gyorsan, és csak azt mondtam, lényegében: “Kösz, Isten, hogy mondtál nekem valamit, amit már tudtam.” De aztán csak felvettem újra egy pár perc múlva, és azt írta: “De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van”. És az “örökkévaló” rész az, ami csak úgy kiemelődött előttem. Tehát olvastam egy kicsit, és hallgattam ezt a srácot egy kicsit, és kezdtem nagyjából valamit megérteni az evangéliumból. És egy nap az egyetemi könyvtárban vagyok, a texasi egyetemen, valami olajfelméréseket végzünk, mert volt ez a csapatunk - egymás ellen versenyeztünk más csapatokkal az egyetemről, tudjátok, ez az osztálytermi helyzet amiben egy modell-vállalat vagytok, és különböző dolgokat kell megtegyetek olajfelmérésektől kezdve az elszámolásig. Tehát valami olajfelméréseket végeztünk, és az egyik lány, az egyedüli lány a csapatunkból odajön hozzám és azt mondja: “Hé, lesz egy buli nálam ma este. Miért ne jönnél el?” És átmentem a bulizás szakaszon és mindenben, de eljutottam arra a pontra, amikor már nem buliztam. Csak elmentem egy bárba, tudjátok, úgy értem, egy bár - öreg srácok, tudjátok, Csak elmentem egy bárba, ott ültem és részegre ittam magam. Két hétig is elmentem anélkül, hogy valakivel is beszéltem volna. Csak nem érdekelt már. És nem tudom, mi vezetett arra, hogy mindig jó jegyeket akarjak szerezni. Gondolom ez volt az egyedüli oka, hogy élnem kellett. Tehát ránéztem és azt mondtam: “Nem, nem megyek el a bulidra.” És rámnézett és az összes többi srác aki ismert, felnéztek, és úgy mosolyogtak és néztek engem, ahogy beszélgettem vele. Azt mondtam: “Nem megyek el a bulidra.” Azt mondta: “Miért?” És őszintén előttem amit mondani fogok, az az igazság, Ránéztem, nem volt előre kigondolva, nem volt semmi, Csak ránéztem és ezt mondtam, azt mondtam: “Nem megyek el a bulidra, mert hiszek Jézus Krisztusban, és követni fogom Őt.” Mikor ezt kimondtam, láttam az arcát, és láttam a barátaimat, ismerősök is voltak egy társaságban velem, láttam, ahogy rámnéznek a legdöbbenetesebb pillantással az arcukon, mintha “Mi a csodát húz most elő?” És olyan volt, mintha- láttátok azokat a meséket, mikor ez a villanykörte így csinál: “klik”? Szó szerint ment - Még mindig emlékszem a bizonyos pillanatra - ment... Olyan volt... és ránéztem, és ő rámnézett és azt mondtam: “Pontosan ezt fogom tenni. Ki fogok sétálni ebből az épületből most azonnal, és követni fogom Jézus Krisztust. Szeretem Jézus Krisztust és követni fogom Jézus Krisztust. Elfordultam tőlük, összegyűjtöttem a dolgaimat és elkezdtem kisétálni a könyvtárból, és, szó szerint, olyan voltam, mintha valaki vinne. Minden amit tudtam az volt, hogy Isten szeret és minden bűnöm eltűnt. Ez volt minden, amit tudtam.

És ezért mikor lelkekkel foglalkozok, nagyon óvatos kell legyek- Egy kis teológiai kijelentést fogok itt most mondani, nagyon nagyon óvatosnak kell lenned, mert a megtérés által vagyunk megmentve hit által, de a kezdeti szakaszai a megtérésnek nem mindenkinél nyilvánulnak meg ugyanúgy. Például én egy bűnös, bűnös személy voltam, de nem ültem ott abban a pillanatban azon gondolkozva, hogy milyen bűnös voltam, ez nem egy tökéletes puritán bemutatása volt a megtérésnek, Nem gondolkoztam azon. Minden amit tudtam, az volt, hogy Isten szeretett engem, és meg voltam békítve. Még ezt a szót sem tudtam használni, de ezt tudtam. Most azt mondod: “Hát, nem volt megbánás.” Igenis, volt. Elkezdődött megnyilvánulni, úgy értem, minden nap egyre jobban láttam milyen bűnös voltam, és egyre jobban összetörte a szívem.

Tehát mikor lelkekkel foglalkozol, nagyon nagyon óvatosnak kell lenned, mert láttam embereket, akiknek nagyon kevés bizonyosságuk van, mert állítólag nem volt nekik az a tökéletes puritán, reformált megtérés- élmányük - de Johnathan Edwardsnak sem. De a végén ami történik: megbánás kezdődik, hit kezdődik.

Boldog voltam, és a könyvtár ajtaja felé mentem, és kinyitottam, és egy lány jött befele, később megtudtam, hogy imádkozott értem hat hónapja, ő és néhányan mások akik ugyanabban a háztömbben laktak velem, és mikor kinyitottam az ajtót, azt mondta: “Paul?!” És azt mondtam: “Igen?” Azt mondja: “Mi történt veled?!” Azt mondtam: “Hogy érted, hogy mi történt velem?” Azt mondja: “Az arcod. Olyan vagy- Mi történt veled?” És azt mondtam: “Nem tudom.” És emlékszem, hogy elkezdtem félni. Tudtam, hogy egy más ember voltam. Egy más ember voltam. És csak mentem, szaladtam- Akkor szaladtam volna, mikor nem látott senki és sétáltam, mikor emberek haladtak el mellettem, vissza kellett érjek és megtaláltam a srácot, aki a lakásomnál volt. Azt mondtam: “Mike, félek!” Azt mondta: “Mi a baj?” Azt mondom: “Nem vagyok többé én. Nem vagyok én.” És így elvitt a scráchoz, aki őt tanítványozta, ő volt az ügyintéző, tudjátok, munkavezető, aki keresztény volt, Mike Martin, nagy texasi. És kopogok az ajtón, és Mike azt mondja: “Mi a helyzet?” Mike azt mondta: “Mondd el neki, mi a helyzet.” Mindkettőjüket Mike-nak hívták. És azt mondtam neki: “Nem tudom. Hiszek Jézusban, és nem vagyok ugyanaz a személy aki csak egy órája voltam.” És megcsapkodja a hátam, tudjátok, nagy texasi, és azt mondja: “Haver, te újjászületél!” Ezt mondta. Én azt mondtam: “Az meg mi?!” Tudjátok, “Mit jelent az?” Kb. másfél hónapig olyan csodálatos volt. Mindig csak Jézusra tudtam gondolni. Emlékszem, hogy a következő napon adtak nekem egy Ryrie tanulmányozó Bibliát. Volt egy New American Standard Ryrie tanulmányozó bibliám, elvittem az osztályba. És a barátaim újra rámnéztek, hogy: “Mit húzol most elő, Washer?” Azt mondtam: “Nem, én újjászülettem. Nem vagyok ugyanaz az ember.” Emlékszem, hogy visszasétáltam a második napon az osztályból, és ott van egy nagy tömeg a diáksétányon, és ott ül ez a srác, mintha prédikálna, de nem prédikált, humanizmusról és szabad szexről beszélt, és különféle dolgokról, és nem volt semmi erkölcsösség, és nem tudtam semmit, de annyira mérges lettem, tudtam, hogy ő egy hazug. És csak keresztülmentem a tömegben, és olyan volt, mintha valami felvett volna és tolt volna, és felmentem pont oda, ahol ő volt, és azt mondtam: “Uram, - nagyon hangosan - te egy hazug vagy és egy megtévesztő, és megtévesztetted ezt az összes embert.” Tehát ez volt az első prédikációm. Nem sok változott azóta.

És körülbelül egy hónapig minden jól ment, mert időnként mikor Isten megment egy embert, szó szerint belemeríti őket kegyelembe, hogy megvédje őket. És aztán egy srác jön hozzám, és elkezdi..., és elmondtam neki, hogy keresztény vagyok, azt mondja: “Mikor mondtad el az imát?” És azt mondtam: “Mi?” Azt mondja: “Mikor mondtad el az imát?” Azt mondtam: “Milyen imát?” Azt mondja: “Az imát.” És leült velem és elmagyarázta nekem, hogy hogy kell imádkozni és kérd Jézust, hogy jöjjön a szívedbe. Tehát én meg: “Én nem csináltam azt...” És aztán a következő néhány hétig, de legalább hat hétig minden nyomorúság visszajött. Minden nap azt mondtam: “Ha nem imádkoztam ezt helyesen, ha nem imádkoztam ezt jól...” és újra és újra ezt imádkoztam... aztán egy nap rájöttem, hogy ez hülyeség. Egy új teremtés vagyok. Egy új teremtés lettem azon a napon a könyvtárban.

De ezt történt: mikor megtértem, úgy értem, mocskos szám volt, úgy értem, mocskos szám, és vége lett, csak így. Az ivásnak vége lett, más dolgoknak vége lett, Aminek nem lett vége... az a hazugság és a túlzás. Azt monddod: “Hát, akkor nem menekültél meg, mert hazugok nem öröklék az Országot.” Hát, nem, volt egy nagy különbség. Mondhattam egy ekkora hazugságot, és olyan volt, mintha Isten egy dárdát szúrna át a szívemen mindig mikor ezt tettem. És vissza kellett menjek, ez a legmgalázóbb dolog a világon, és odamenjek a barátomhoz, és azt mondom: “Hazudtam neked.” vagy “Ezt eltúloztam.” Úgy értem, olyan volt, mint a tőr. Szörnyű volt. Olyan, mintha valaki egy kést akasztana a torkodba, és csak végighasítaná az egész testeden minden alkalommal. Ismét, Isten elvesz bizonyos dolgokat az életünkből abban a pillanatban, mikor megtérünk. Másokat megenged, hogy

maradjanak, amíg fokozatosan dolgozik rajtuk keresztül, és ez azt okozza, hogy alázatban járjunk, azt, hogy ne ugorjunk és ne ítéljünk másokat. Tudjuk, hogy a megszentelődés egy folyamat.

Hát, majdnem tudtam - Ezt igazán nehéz lesz elmagyarázni, de majdnem tudtam abban a pillanatban, mikor megtértem, hogy prédikálni is fogok. Amiért tudtam az az volt, hogy mikor kicsi fiú voltam, 14, 15 éves, 13, 12... Álmaim voltak éjszaka, és láttam magam egy vörös függöny előtt állva, egy egyszerű vörös függöny és egy egyszerű fa szószék, és prédikáltam, és sírva felkeltem, és azt mondtam: "Isten" - mert utáltam a gondolatát, hogy prédikátor legyek - azt mondtam: "Megteszek bármit, megmenekülök" - azt is mondogattam - "hacsak megígéred, hogy nem kell prédikáljak, mert nem akarok."

Tehát tudtam, hogy az volt valami... És valóban. Valami volt, ami közeledett, és éreztem, hogy bizonyosságot kell tegyek az embereknek. Emlékszem, hogy kint álltam az egyetemen és traktátusokat osztogattam, és, tudjátok, lányok jöttek, lányok, akikről, tudjátok, régen gondoltam, hogy valamik, adtam nekik traktátusokat és elvették, nevettek és az arcom előtt összegyűrték, és a földre dobták. A barátaim hozzámjöttek, félrevontak, és azt mondják: "Mit tettél? Beléptél egy szektába? Mi a csodát csinálsz? Itt állsz az egyetem közepén, az emberek azt gondolják, hogy elment az eszed." És emlékszem, hogy megkérdeztem őket egyszer, hárman kerültek hozzám, és azt mondtam: "Elhiszed, hogy Jézus meghalt?" És azt mondták: "Hát, persze. Tudod, ezt mindenki tudja. Azt csinálta. Járok templomba, ja." Én én meg: "Meghalt!" Azt mondták: "Igen." Azt mondtam: "Mi egyebet tehetek? Most már fogoly vagyok. Nincs más lehetőségem. Az Övé vagyok."

És sok küzdelem volt, és ezek a dolgok folytak, de valami nagyon - Amit meg akarok osztani veletek, az az - Kb. 2 éve, 3 éve beszélgettem egy személlyel és azt mondták: "Paul testvér, nem akarunk felmagasztalni téged, vagy ilyesmi, de csak meg akarunk valamit osztani veled - Két dolgot szeretnénk megköszönni neked: Egy: a bátorságot - hogy felállsz és elmondod a dolgokat, amiket mondasz, még ha az emberek utálnak is téged. És kettő: hogy az igazságot mondd." Ezt mondták nekem, és nem sokat gondolkoztam rajta, aztán beültem a kocsimba, és visszavezettem a gyülekezetbe, ahova jártam, és kiszálltam az autóból, és hirtelen minden leesett és megértettem, amit mondtak. Elkezdtem vigasztalhatatlanul zokogni. Be kellett menjek a gyülekezetbe, be az irodámba. Az ok, amiért azt gondoltam: "Figyelj, mit mondanak, ...bátorság és igazság." Mielőtt hívő lettem volna, habár erős voltam, sok dolog, annyira megfélemlített mindenki. Gondolom ezért emeltem annyit súlyokat, úgy értem, még a Walmartba se mentem volna, hogy visszatérítsek valamit, tudjátok, Csak féltem, hogy valaki dühös lenne vagy valami. Aztán visszagondoltam a múltra: "Ha valaha volt egy dolog, ami elválasztott az életemben Krisztustól, hogy egy hazug voltam." Többet hazudtam, mint akármelyik emberi lény, akit valaha ismertem. És ott ülök, és mondom: "Most úgy ismernek, mint aki bátor és az igazságot mondja, mikor én voltam a legnagyobb gyáva és legnagyobb hazug."

Látjátok ezt? Hát nem csodálatos? És még ma is a legnagyobb gyáva és a legnagyobb hazug lennék, ha nem lenne Isten kegyelme. És csodálatosnak tartom - hogy mikor olvastam a Müller György történetét, tudjátok, millió dollárokat kezelt, úgy halt meg, hogy alapjában semmije sem volt, csak az öltöny a hátán, árvák ezreinek viselte gondját, a hírneve az volt, hogy pénzügyek gazdasági intézője, és mégis, mielőtt megtért, egy tolvaj volt, aki pénzt lopott a saját apjától, azért tették börtönbe, mert embereket rabolt ki és nem fizette ki az adóságait. Hát nem csodálatos? Isten elveszi ami ő nem, és azzá teszi, hogy az legyen. Ez azt jelenti, hogy ez mind Isten kegyelme.

Néha a gyermekeimre nézek és azt mondom: "Elhiszitek, hogy egy jó apa vagyok, és hogy szeretem az any-

ukátokat?” És ők azt mondják: “Igen, apa.” És én azt mondom: “Az egyetlen oka, hogy ezt mondhatjátok, az az, amit Isten tett az apukátokért, mert az apukátok soha nem lett volna képes megházasodni, hogy legyen egy házassága, soha nem lett volna képes gyerekekről gondoskodni, mert a saját hiábavalóságának és bűnének rabságában volt. Tehát bármi jót kaptok ettől az embertől, az a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus újjáteremtő munkája.”

Miután megtértem, nagyon szerencsés voltam, hogy elmentem egy gyülekezetbe, ez egy független baptista gyülekezet volt, független, de nem felekezeti, ez csak egy baptista gyülekezet volt. És a pásztor ott az egyik legszokatlanabb ember volt, akivel valaha találkoztam. Nem volt reformált, vagy ilyesmi - sosem láttam a mai napig embert több erővel prédikálni. Sosem láttam embert annyira betelve a Szent Szellemmel. És amíg ott voltam, egy idős ember, Pittman testvér a neve, néhány könyvet tett a kezembe: Hudson Taylor lelki titka, Müller György önéletrajza, Leonard Ravenhill - Miért késik az ébredés és ezeket a könyveket férfiakról, akik imádkoztak, és nem csak imádkoztak, hanem órákon keresztül imádkoztak. És ahogy láttam egy élő példáját a Szent Lélek munkájának előttem minden vasárnap, és ezekben a könyvekben, ráébresztettek valamire: a kereszténység, bár köze van a doktrínához, és a doktrína alapvető, csak a doktrína alapvető, életről és erőről szól. Ez - az erő élni - Pál azt mondja: “az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem.”

És azért mondom el a bizonyágtevésem, mert ez abszolút - nem tudom megérteni az életem enélkül. Valamilyen oknál fogva néhány év múlva a kereszténységemben, Isten elkezdett bennem egy olyan imaéletet ki-munkálni, amit azóta sem tudtam megduplázni. Napi egy órával kezdődött, aztán napi két óra, néha napi három... Majdnem örület. Egy kávézóban dolgoztam, hogy eltartsam magam az iskolában, ahogy onnan visszatértem, megyek a könyvtárban. hazamegyek a könyvtárból este 11-kor, Imádkoztam 1, 2, 3-ig reggel, aztán felkelek reggel 7-kor, visszamegyek órára... csak...ez így ment hónapokig. Tudom, hogy ez majdnem örülségnek hangzik nektek, de eldöntöttem, hogy vagy megismerem Istent, vagy meghalok. Keresztény voltam, ismertem Isten, újjászülettem, de ott volt ez a dolog, hogy megismerhetem, és hogy az Ő ereje valóság lehet az életemben. És azt mondtam: “Bemáshozok ebbe a szekrénybe, és nem jövök ki, amíg Isten nem találkozik velem - még csak nem is tudtam mit jelent az - Isten találkozik velem, vagy meghalok. pec múlva elaludtam, és az összes szobatársam megjött kb. 3 órával később, és megtaláltak a szekrényben aludva. Azt gondolták, teljesen elment az eszem. Tehát elkezdtem beállítani egy ébresztőórát percente, mert a mai napig van - mert keményen dolgozok, néha mikor imádkozok, elalszok, és az ébresztő megszólal, felébredt, elkezdek imádkozni, újra beállítom, és hónapokig amit imádkoztam, csak ez volt: “Uram, már 47 nap telt el... és még mindig nem jöttél. Azt mondtad, hogy ha kereslek Téged, megtalállak.” És aztán: “Uram, 93 nap telt el.” És amit tettem órákig: ott ültem, és mondom: “Várom, nem megyek el. Nem megyek el.” És csak ültem ott. Mindenki elment egy ifjúsági csendes napra, valamilyen főiskolai csendes nap tavasszal, sosem fogom elfelejteni. És tudtam, hogy az Úr azt akarta, hogy menjek Hill Countryba Nyugat-Texasba, kimentem oda, 3-3,5 napot, és ha valaki látott volna, hívta volna a hatóságokat. A hegy tetején vagyok - eljutottam arra a pontra, hogy köveket fogok meg, és eldobom őket amilyen magasra tudom az ég felé, azt mondva: “Ez megütötte az ajtót? Ez megütötte a kaput? Hallottál engem?! Még mindig itt vagyok! Hol vagy? Hol van az Úr, Illés Istene?” Vissza-mentem az iskolába. Egy éjjel Istenhez kiáltottam... Nem igazán tudtam bármit is az imáról, még csak kb. egy éve voltam keresztény - kiáltottam Istenhez: “Még mindig itt vagyok.” Vártam ott 3 órát, csak ezt mondva: “Még mindig itt. Itt vagyok. Még mindig itt.”

És aztán hirtelen csak ezt kiáltottam: “Atyám... kérlek...” Mármint, néhányan nem fogtok velem egyetérteni,

de nem érdekel, de abban a pillanatban Isten egy olyan módon jött, hogy le voltam dobva a földre, és ott feküdtem magzati pózban, eltakartam a fejemet a karjaimmal, azt gondolva, hogy vagy valahogyan káromoltam, vagy Ő már belefáradt abba, amit tettem - annyira féltem, ott feküdtem, nem tudtam irányítani a testem. Nem tudom ez meddig tartott. Meg voltam róla győződve, hogy voltak ott tűzoltók és rendőrség meg minden a háztömbömön kívül, mert valószínűleg valami tűz jött le a mennyből. Aztán nem tudom hány órával később, de akkora örömmel voltam betöltve. A szám kinyílt, és példabeszédek és zsoltárok jöttek ki, és ne - ne félj, nem beszéltem nyelveken. De órákig csodálatos dolgokat beszéltem Istenről, fenséges dolgokat Istenről.

Bármit akarsz mondani, elmondhatom, hogy a prédikálásom az utcákon, minden megváltozott. Még mindig küzdök a bűnnel? Igen. Ébredést hordok a zsebemben? Abszolút nem. De az élő Isten jelenléte sokkal valóságosabb épp most számomra, mint a ti jelenlétetek egybevéve. És az egész, amit el akartam mondani nektek az az, hogy a mi Úr Istenünk több, mint egy elméleti igazság. És sosem leszel képes azt mondani nekem, hogy az ószövetségi szentek jobban be voltak avatva Isten jelenlétébe, mint mi, az újszövetségi, akiknek minden dolog beteljesedése eljött. Hogy Isten egy természetfeletti Isten, hogy az imában egy ember találkozhat Istennel, és hogy Isten közel mehet egy férfihez vagy egy nőhöz olyan mértékben, hogy nem tudnak még- megértem az apokaliptikus nyelvet mostmár- hogy az egyik oka annak, amiért a próféta olyan furcsa nyelvezettel ír, mert az örület határán van. Olyan dolgokra néz, amit még az értelmünk sem tud felfogni. Az ő nyelve nem tudja megmagyarázni, mert nem tudja megérteni. Amit próbálok kommunikálni a gyermekeim felé minden doktrínán keresztül- Azt akarjuk, hogy megértsék a hitvallásokat. Azt akarjuk, hogy megértsék az elveket és a példabeszédeket, és sok más dolgot, de amit akarok, hogy lássatok az ez: a mi Istenünk egy élő Isten. Ahogyan Leonard Ravenhill szokta mondani: "Mindenki új meghatározást akar adni a kereszténységnek, de a világ egy új bemutatására vár a kereszténységnek." Ezek a dolgok alapvetőek voltak az életem hátralevő részében. Tehát itt végzünk. De hadd mondjam el nektek ezt. Mikor erről beszélünk, keresve Istent és tapasztalatokat, nincs két egyforma élet, ami egy hívővel történik, nem kell hogy megtörténjen egy másikkal. Nem tapasztalatokat kellene keressünk, hanem Istent kellene keresnünk Krisztusban. De amivel el kellene mennünk az ez: Van kereszténység odakint, van egy Isten odakint, Aki várja, hogy hozzá forduljanak. És hogy bátran kövessék. És ekkora bátorságban Ő nagyon gyönyörködik. Olyan, néha ez majdnem olyan, hogy lenéz az angyalokra, és azt mondja: "Itt jön a vad ember megint." Olyan vadság. Isten gyönyörködik benne. Az egyik kedvenc versem ez: "Öröm van az utazásban. egy fény, amit szerethetünk az úton. Egy csoda és vadság az élethez, és szabadság azoknak, akik engedelmeskednek." Hadd imádkozzak.

[Kérlek látogasd meg a honlapunkat: heartcrymissionary.com Ott találsz információkat a szolgálatunkról, a célunkról, hitünkéről és metodikánkról, és részletes információt a misszionáriusokról, akik felé kiváltság, hogy szolgálunk.]